

— Мама, мама, мама!
 Чакала го Добринка да замлъкне и заспи, чакала, но като не замълчало, заплакала и тя. Така плакали тѣ до заранѣта. Щомъ се показало слънцето, въ стаята влѣзла майката на царя.

— Защо плачешъ, дѣще?
 — попитала тя.

— Какъ да не плача, — отговорила Добринка. — Мжчно ми е за детето.

Майката на царя поклатила глава, залюляла детето и то скоро заспало.

Втората вечеръ при детето оставили Наумка. Тъкмо къмъ полунощъ то се събудило, почнало да се мѣта въ люлката и да вика:

— Мама, мама, мама!

Наумка се събудила, слушала плача на детето и си мислила:

— Глупаво дете. Знае, че майка му е умрѣла и пакъ я вика. Ако има, кой да го люлѣе, ще млъкне, та ще мога и азъ да спя.

Така си мислила тя до заранѣта, а детето все плакало и плакало. Съ първитѣ лжчи на слънцето влѣзла майката на царя, и Наумка почнала да се оплаква:

— Не можахме да спимъ, нито азъ, нито детето. Трѣбваше да има нѣкой да го люлѣе.

Майката на царя поклатила глава, залюлѣла детето и то скоро заспало.

Третата вечеръ Послушка останала при детето. По срѣднощъ то пакъ се събудило и почнало да плаче и вика майка си. Събудила се и Послушка — и до заранѣта го гледала и слушала, какъ се мѣта и плаче, но не се помръднала отъ леглото. Не знаела какъ да умири детето. Съ първитѣ лжчи на слънцето влѣзла майката на царя.

— Защо не залюлѣ детето, та да заспи? — попитала тя.